
DET GYLDNE ROSENKREUZ' INTERNATIONALE SKOLE
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

**5 INTRODUKTIONSBREVE
I ROSENKREUZETS LÆRE**

Introduktionsbrev 1

Om livets sande mening

Så længe mennesker befolker denne jord, vil det altid være „det eneste fornødne” for dem at kende livets sande mening. Alle de former livet udtrykker sig på i denne verden er præget af tiden. Alt er underlagt fødsels og dødens love, alt har en begyndelse og en afslutning.

Vi spørger derfor os selv: Hvorfor lever vi? Har dette liv overhovedet en dybere mening? Allerede ved fødslen står det fast, at vi skal dø. Hvortil tjener dette liv? Hvilken opgave har vi at opfylde? Ligger denne opgave indenfor det humanitære, det sociologiske, det ideologiske eller det økonomiske område? Er det meningen at erhverve ejendom, at opnå en erhvervsmæssig eller samfundsmæssig stilling eller at bidrage til bevarelsen af menneskeslægten ved at avle børn eller at leve videre i dem?

Men allerede med opdragelsen af børnene går det galt for stadigt flere forældre. Det kan altså ikke være meningen med livet.

Hvis der findes en tid, således siger filosofferne, så må der også findes en evighed. Men hvor finder vi den? Lægevidenskaben har konstateret, at de første tegn på aldring og slid allerede optræder i moders liv, hvor livet dog først er ved at blive til. Den logiske følgeslutning af dette burde være, at evighedsprincippet ikke kan være indeholdt i dette livs forløb. Hvor skal vi da søge det?

Et liv er langt, et andet kort; et finder sted i rigdom, et andet i armod; et liv bliver fuldført i vital sundhed, et andet i et sygt og svagt legeme. Og alligevel er der sat det samme mål for alle mennesker. Og dette mål er opnåeligt for alle.

Hvorledes man kan nå det, det vil Rosenkreuzets Skole forklare for Dem.

Her mener vi helt sikkert ikke døden, der - som nogle påstår - er livets mål og afslutning og også begrunder det logisk. Rosenkreuzets Internationale Skole, Lectorium Rosicrucianum, henvender sig til dem, som endnu ikke har opdaget livets mening, men som inderligt foruroliges og føler sig betrængte, hvilket lejlighedsvis lader dem håbe, at de alligevel kan finde det et eller andet sted. Dét, det eneste, som ikke bliver angrebet af tiden og ikke er underlagt den.

Men lad os nu for det første se på, hvorledes menneskene på enhver tænkelig måde forsøger at udforske livet for at finde eller lægge en mening ind i det for sig selv eller i almindelighed.

Derved støder vi naturnødvendigt på alle de idéer, som mange af os allerede på så forskellig vis har forsøgt at virkeliggøre uden at finde nogen udvej ud af verden af tid og rum.

Der findes mange mennesker, som håber på deres livs opfyldelse efter døden. De ved ikke, at kun tilværelsestilstanden forandrer sig ved døden, men at mennesket så ikke mere råder over muligheden for at handle.

Hvis et menneske imidlertid spørger efter livets sande mening og søger at udforske den, så beviser det menneske dermed, at det i sig har noget latent til stede, som ikke er underkastet døden, ej heller tiden. Dette evighedsprincip er ikke til at forklare udfra vor forgængelige verden og heller ikke til at fatte. Rosenkreuzerne kalder det 'rose', vel vidende, at enhver sammenligning med et begreb fra denne forgængelige verden kun kan være mangelfuldt.

For dette evighedsprincip, denne 'rose', findes der også andre betegnelser, f.eks. den guddommelige gnist, åndsgnistatomet, uratomet, Jesu sædekorn, den kostbare juvel i lotusblomsten. Disse betegnelser er alle kun symboler, omskrivninger, henvisninger fra vor så utilstrækkelige verden. Det er simpelthen ikke muligt i vor timelige, forgængelige verden at finde de rigtige ord for det tidløse og uforgængelige. For det findes der kun lignelser.

Midt i det nuværende liv forsøger ethvert menneske at vinde en vis position for at skaffe sig stunder med lykke og tilfredshed. Der tilbydes mennesket meget smukt, lige fra alt det nyttige og nødvendige og til kunstens og symbolikkens genstande, musikken og naturens skønhed.

Men på denne vej til opdagelsen af værdier og skønhed kan man gang på gang konstatere, at det skønnes glans forgår og at alt det, som vi har bygget op omkring os, efterhånden mister sin kraft og bliver kasseret en skønne dag eller forfalder. Den som klart begynder at gennemskue disse ting, vil konstatere, at man ikke kan komme til et tilfredsstillende resultat på denne måde. Altså bliver der ikke levnet os anden mulighed end at søge videre.

Her tilbyder videnskaben sig med et vidunderligt og herligt indblik i naturens strukturer, lige fra blomsterhaven til ind i krystallernes og atomernes mikroskopiske finheder. Der viser sig altid storslåede former og farver, og efterhånden danner der sig et nyt skønhedsbegreb, som vi antager at være endegyldigt. Blikket vandrer ud i makrokosmos' uendelige vidder, hvordan majestætiske stjernehimler frembyder et mægtigt billede af overvældende skønhed. Ved at trænge igennem denne uendelighed afslører vi endnu engang os selv på jagt efter evigheden eller efter det, som menneskeheden kalder Gud. Vi søger mødet med Gud.

Vi tror at være ham meget nær, når vi får øje på skønheden i naturen, når vi betragter de herlige kunstværker, når vi oplever en såkaldt gudstjeneste i flotte domkirker og uforlignelige katedraler, eller når vi endog mener at kunne se Gud.

Men det er alt sammen kun stationer på vejen for det enkelte menneske; for når vi nærmere betragter alt det skønne, vi har opdaget, erkender vi, at også det er

forgængeligt, og at det ikke kan forklare det guddommelige væsen for os. Noget forgængeligt kan ikke føre os til Gud.

Vi begynder nu efterhånden at få en anelse om, hvor Gud bestemt ikke er at finde, og samtidigt danner vi os en formodning om, hvor det guddommelige kunne komme til udtryk. Måske virkeliggør de sig i mennesket. Måske kommer dét, som vi forstår ved Gud, f.eks. til udtryk som et evigt livsprincip i menneskenes sameksistens. Men menneskeheden frembyder i sin nuværende livsstil og den moderne adfærd et spejlbillede af principper, som vi på ingen måde kan anerkende som guddommelige. Hvis mennesket udgjorde et evigt livsprincip, så måtte alt det, som hænger sammen med mord og drab, være fuldstændigt fremmed for dette livsprincip.

Således flygter vi fra menneskeheden og søger videre i naturens stilhed. Den vidunderlige lovmæssighed i kosmos' natur, makrokosmos' uhyre dimension formidler en anelse om det guddommelige til os og siger os, at kun en almægtig kraft kan være i stand til at holde dette verdensalt sammen med dets milliarder mælkevejssystemer og det kan nu engang kun være Gud.

Således er en af de grundlæggende forudsætninger for al naturvidenskabelig forskning den universelle naturlovmæssighed, dvs., at de samme naturlove har gyldighed overalt i verdensaltet og således må være uforanderlige. Nu tror vi at have noget endegyldigt i hænderne, når vi er nået dertil, hvor vi må formode at det guddommelige er. Imidlertid har forskellige fysikere allerede konstateret, at f.eks. solen tidligere var meget varmere end i dag, at verdensaltets fysiske tilstande afhænger af de forskellige stjernesystemers alder og ændrer sig i overensstemmelse hermed. Stjerner lyser op og slukkes, hele mælkevejssystemer af uhyre dimensioner opstår og forgår, som en storastronom ved et observatorium for nylig har konstateret. Dermed er vi nødt til atter at konstatere, at der heller ikke findes nogen bestandighed i denne uendelige vidde, kun forandring, opståen og forgåen; intet evigtgyldigt.

Efter at have søgt det guddommelige princip overalt i det ydre og ikke fundet det, vender vi blikket ind i vort eget indre og begynder at søge i os selv. Vi hører om menneskets udødelige sjæl og begynder at skaffe klarhed i de sjælelige forestillinger.

Vi undersøger vor følelserverden. Vi forsøger med logiske slutninger at nå mål for vore forestillinger af ophøjede dimensioner og at finde det i vor psyke, som vi hidtil har søgt forgæves. Vi kan begive os ind i en vældig klar og ren sfære med logisk filosofisk tankegang. I en katedral kan vi lade os fylde med hellig tankegang og ved denne oplevelse mene endelig at være kommet frem til målet.

Vi hører i kirkerne, at ved døden forbliver det forkrænkelige legeme ved jorden og den udødelige sjæl stiger op. Hvis vi efterprøver denne forestilling, så ligger det nært for at antage, at denne sjæl, som nu er befriet fra legemet, endelig vil finde Gud i det hinsidige, ja, allerede er ventet der. Så hører vi, at der der skal udtales en dom over det liv, som blev ført på jorden. Enten bliver sjælen ophøjet og kommer i Himlen, eller på

grund af mindre forseelser først i en skærsild, eller den bliver straks fordømt og kommer i Helvede for evigt. Kan Gud bo der? Er det altså i det hinsidige, vi skal finde ham?

Det Gyldne Rosenkreuz' Skole påviser, at den sjæl, som her er ment, og som med døden kommer til det hinsidige, ligeledes er forgængelig og bliver der stillet overfor æonkræfter, som ligeledes er forgængelige, således at hele det hinsidige er forgængeligt. Af denne sjæl bliver der i tidens løb intet, ja, virkeligt intet tilovers, men den opløser sig procesmæssigt fuldstændigt i sine æteriske bestanddele. Altså kan Gud heller ikke være der! Heller ikke her er det til at erkende nogen sand livsopfyldelse.

Hvis vi nu alle holder os denne tankegang for øje, en tankegang som absolut ikke rejser noget krav om fuldstændighed, da melder der sig for os på et vist tidspunkt det meget, meget alvorlige spørgsmål, om der overhovedet findes en Gud, og hvor evigheden virkeligt er at finde. Nogle mennesker fortvivler så eller resignerer, fordi de ikke mere ved, hvor de så skal søge.

Nu hører De f.eks., at Rosenkreuzets Skole vil vise Dem livets sande mening, et liv uden død og forgængelighed. Denne skole vil tydeliggøre for menneskene, at vi ikke blot vilkårligt blev strøet ud i rummet som små ubetydelige bevidsthedskerner på en af de mindste planeter, men at der til grund for vor eksistens ligger en dybere mening, som planmæssigt skal opfyldes.

Det er vel indlysende, efter alle de aspekter, som tidligere er nævnt, at denne forklaring ikke vil blive ganske enkel. Og den søgende har endvidere et krav på en konkret bevisføring. Men mennesket vil også indse, at det ikke er tilstrækkeligt alene med et yderligere studium, men at man nu behøver en livsfører

Vi nutidsmennesker er på det tætteste lænket til verdens ting, således at vi ikke kan løse os fra det ved egen kraft, og hvis vi begriber Guds plan, kan vi ikke opfylde den ved egen kraft.

Det Gyldne Rosenkreuz' Åndsskole har forberedt sig på at være en hjælp her og er i stand til at overtage en sådan opgave, hvis mennesket betror sig til Skolen.

Dette tilbud er nedskrevet i introduktionsbrevene. Men det som kommer til udtryk i dem, kan kun den bedømme, som virkelig søger efter livets sande mening og allerede har samlet så mange negative erfaringer, at han er kommet til et dødt punkt.

Det kan være erfaringer af forskellig art og på ingen måde kun oversanselige, således som de f.eks. trænes i mere eller mindre esoteriske kredse. Af det foregående bliver det også forståeligt, at man ikke kan gå vejen til det evige med midler og hjælp fra denne natur, således som den nuværende videnskab kender den. Hertil hører der en fuldstændig ny evne, som ikke kan forklares ud fra vor jordiske natur.

Denne evne har ethvert menneske i sig som et rudimentært atom. Som det allerede indledningsvist blev nævnt, bliver det i Åndsskolen betegnet som rosen i mennesket.

Denne latente evne skal brydes op og blomstre. Den danner forudsætningen for, at man kan gå vejen tilbage til det guddommelige fædrenehjem. Hvad der herved forstås, kan man bedst erfare i Det Gyldne Rosenkreuz' Åndsskoles fællesskab ved dens sammenkomster og til dens tjenester.

Det skal dog fremhæves, at den vej, som vises af Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole, Lectorium Rosicrucianum, er meget realistisk og spirituel. Men hvis man er tilfreds og lykkelig med denne verdens skatte, hvis man anser denne naturs skønhed for det højeste, så vil der ikke komme nogen søgen i stand efter de evige værdier. Et sådant menneske vil heller aldrig iværksætte forbindelsen til en åndsskole, fordi det ikke har nogle spørgsmål i den retning og derfor finder denne søgen tåbelig og overflødig.

Men den som har spørgsmål, som går udover det forgængelige, den, som vil gøre det evige i sig tilgængeligt for at overvinde denne begrænsningernes verden, han vil modtage værdifulde henvisninger i de følgende breve.

Introduktionsbrev 2

„Mit rige er ikke af denne verden”

I det første brev tilkendegav vi nogle tanker om livets mening og om de opfattelser, som Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole har dertil. Rosenkreuzets bestræbelser lader sig spore tilbage hen over årtusinder og føjer sig sammen som en kædes led. Lyset kalder menneskene uafbrudt for at gøre dem bevidste om deres egentlige livshensigt. Meningen med vor jordiske beståen er opstigningen til det oprindelige, at vende tilbage til lysriget, ind i Gudsriget.

Når mennesket bliver sig sin individualitet og dermed sin ensomhed bevidst, forsøger det at tilslutte sig fællesskaber, som har deres virke på denne naturs niveau. I denne sammenhæng må også oldtidens folkevandringer og nutidens mægtige folkeforskydninger ses. Men det er altid en risikabel beslutning at opgive sin bopæl og drage til en endnu ukendt omverden.

Også i Rosenkreuzets Skole, i Lectorium Rosicrucianum, taler vi om et opbrud til et fuldstændigt andet land, „et rige, som ikke er af denne verden”! Mange kender dette udsagn. Den forestilling, som den enkelte har om denne ‘anden verden’, svarer imidlertid for det meste ikke til kendsgerningerne. Men før mennesket kan gå i lag med at søge en ‘anden verden’ skal det have erkendt den verden, i hvilken det lever. Ganske vist mener vi at besidde et billede af denne verden og at kende denne verden, men er vi ikke bestandigt tvunget til at korrigere dette billede? Vort verdensbillede forandrer sig i overensstemmelse med videnskabens respektive erkendelse. Endvidere afhænger det af vor alder, vor karakter og endog af vore stemninger. I dag er det således, og i morgen er det anderledes.

Det er grunden til, at der findes så mange ideologier i verden. Tænk derved på de mange religiøse, filosofiske og politiske retninger. Og enhver er overbevist om, at den retning, som han har valgt, er den eneste rigtige. Men hvis noget er så modsætningsfyldt, så kan det ikke være absolut. Absolutte er kun de ting, som står over verden og dens orden; de ting, som man ikke mere kan strides om og diskutere.

Således som det ufuldkomne findes, således må der også findes det fuldkomne. Og dette fuldkomne, det absolutte, findes! „Mit rige er ikke af denne verden”! En sådan verden fremkommer kun af den guddommelige idé og er til at forklare ud fra denne.

Som menneskehedens legende bliver der os overleveret, at en del af den guddommelige menneskehed misbrugte den fri vilje og derved stillede sig selv udenfor den guddommelige orden. Således blev der af det guddommelige harmoniske menneske et væsen, som lever mellem modsætningerne, som bliver kastet fra det ene ekstreme til det andet; et væsen, som vil det gode og gør det onde.

Efter at den Adamitiske menneskehed nu engang havde kaldt modsætningernes verden til live, sank de dybere fra trin til trin. Således som mennesket i den ydre gerning fælder

skovene, forgifter floderne og fylder luften med industriens og udstødningsgas fra biler og flyvemaskiner, således har det også forpestet sin tankeverdens oprindeligt rene ætere med al den moderne civilisations skarn. Det er blevet sin egen stræbens fange.

Det er det ypperste særkende i dialektikken, i modsætningernes verden, at den ikke indeholder noget permanent i sig, at enhver begyndelse uigenkaldeligt fører til en afslutning, og at enhver afslutning presser på til en ny begyndelse - et vedvarende kredsløb. Således har menneskeheden allerede i mange årtusinder gennemvandret denne dialektiske verden i opgang og nedgang: Fra fødsel til død og fra død til fødsel uden at kunne overskride disse grænser. Ved nøjagtig betragtning er det en ubeskrivelig lidelse, som fuldbyrder sig mellem disse to poler.

Jo dårligere og jo mere forurenede betingelserne bliver i dette livsfelt, desto mere hensynsløst forsøger den enkelte at gennemføre sine jæg-centrale bestræbelser og at sikre sin andel af de formodede lykkens goder. Angsten er blevet til hans ledsager på vejen fra vugge til grav og derudover...

Angst for hvad? Det er angsten for at blive overgået i denne vanvittige livskamp, for fattigdommens og nødens spøgelse, for sygdom og død. Menneskets største modstander er imidlertid mennesket selv. Derfor frygter det intet højere end det at være alene med sig selv, end den uendelige tomhed. Derved går stadigt flere mennesker til grunde.

Og de uendeligt mange, som styrter sig i fornøjelsernes tummel, overgiver sig til alkohol, narkotika og andre laster, de gør det i stor udstrækning ikke fordi de er dårlige mennesker, men kun for at kvæle denne uro i sig selv. De ved ikke, „hvad der tjener dem til fred“, hvad deres personlighed mangler. De ved ikke, at de er væsener, som oprindeligt var af Gud, men nu lever på må og få adskilt fra det oprindelige liv.

De store verdensreligioner lærer os, at mennesket i begyndelsen endnu var fuldkomment forbundet med sin oprindelse, med det absolutte, med Gud. Da det mistede denne forbindelse, blev det et todelt væsen, som nu hverken formår at leve i denne verden, som er Iøsrevet fra Gud, eller i sit tidligere hjem.

Det er en følge deraf, at man bag verdensbegivenhederne ser en straffende og vred Gud. Der findes mange mennesker, som mener, de bliver straffet for alle de overtrædelser af de guddommelige love, som de formentlig har gjort sig skyldige i. Disse straffe venter dem i det hinsidige efter døden; for man har sagt dem, at de der bliver draget til ansvar og enten modtager evig løn eller evig straf, altså enten kommer i den såkaldte 'himmel' eller i det såkaldte 'helvede'.

Hvorledes forholder det sig nu virkeligt med det hinsidige? Dette hinsidige er efter Rosenkreuzets opfattelse de dødes område og på ingen måde Lysriget, det oprindelige Gudsrige. Det er bare den anden halvdel af vor verden. Hertil bringer mennesket den mellemtid, som er nødvendig efter aflæggelsen af det jordiske hylster for at fuldbyrde sine finstofflige legemers fuldstændige opløsning, inden mikrokosmen, det samlede menneskesystem, atter optager en ny personlighed i stoffæren. (Det skal forblive

forbeholdt til en senere skildring at forklare mere om menneskets personlighed og de finstoflige legemer og deres tilblivelse. Til at begynde med rækker den konstatering, at det dennesidige og det hinsidige er de to halvdele af en verden, som er afsluttet i sig selv.)

I denne verden samler mennesket mange lidelsesfulde erfaringer, indtil det kommer til erkendelse af sin sandetilstand. Det mener at leve, men i virkeligheden eksisterer det kun i en nørdorden, som blev skabt, for at mennesket på grundlag af sine erfaringer endelig tager den beslutning atter at vende tilbage til det guddommelige fædrenehjem, sit oprindelige livsfelt.

I sin naturfødte tilstand finder mennesket imidlertid ikke denne vej til frelse af sig selv, og derfor nærmer hjælpere sig fra Guds verden, i hvilken der kun findes kærlighedens og tjenestens eneste lov. Fra tid til anden fremtræder der en menneskehedslære, som bringer de faldne menneskesønner den eneste sandhed, fra hint rige, som ikke er af denne verden, og lærer dem, hvilke fordringer der skal opfyldes for at kunne slå ind på tilbagevejen.

Der rejser sig nu det spørgsmål: Vil menneskeheden nå at slå ind på denne vej, ja kan den overhovedet endnu erkende dens nødvendighed? Det kan den største del af menneskeheden uden tvivl ikke mere. Imidlertid ved vi, at der netop i den nærværende tid findes mange mennesker, som på trods af den nuværende velstand plages af indre uro. Disse mennesker søger deres livsopfyldelse i de mest forskellige retninger.

I overensstemmelse med den evige livslov opfylder Lectorium Rosicrucianum den opgave at overdrage den i ordets sandeste betydning „nød-vendige” (nødvendende) erkendelse på grundlag af Den Universelle Lære. Det sker på en måde, som i hvert tilfælde overlader beslutningsfriheden og samtidigt også ansvaret til mennesket selv.

Også De bliver konfronteret med denne beslutningsfrihed. Hvis De har den følelse, at noget fundamentalt ikke er i orden i vor verden. Hvis De har en anelse i Dem om, at der ud over den verden, som er bekendt for os, må findes en anden, så kan Rosenkreuzets Skole være Dem til megen tjeneste i Deres stræben efter „riget, som ikke er af denne verden”.

Fødsels og dødens mysterium

I det foregående brev blev det klarlagt, at det hinsidige ikke er den nævnte himmel. Det dennesidige og det hinsidige er to dele, som tilsammen danner denne verden. Alle oversanselige fremtrædelser og oplevelser hører til det hinsidige. Det oprindelige Gudsrige er noget totalt andet.

Vi antydede også allerede, at menneskets tilværelse fuldbyrder sig fra vugge til grav og så videre fra grav indtil vugge. I dag ønsker vi at beskæftige os lidt nærmere med dette tema.

Lad os bruge jorden som redegørelse. Det er almindelig bekendt, at der er forskellige tydeligt afgrænsede sfærer rundt om jordkuglen, som f. eks. troposfæren, stratosfæren, ionosfæren, og alt dette afsluttes af van-allen-bælterne. Mennesket som lille kosmos, som mikrokosmos, er en lignende dannelse. Det består af forskellige legemer og kræfter, som tilsammen omtrent danner en kugle. Derved er legemet af kød og blod normalt kun den synlige del af menneskets system. I et efterfølgende brev skal dette behandles endnu mere udførligt.

Lad os engang i vor betragtning se på en dag i tidsforløbet. Således forekommer solen os at stå op i øst om morgenen som en rød ildfuld bold, om middagen står den i zenit for så at gå ned i vest om aftenen. Så følger nattens mørke. Fra en døgnflues perspektiv f.eks. ville hændelsen dermed være afsluttet. Den synes at være engangsforeteelse og synes kun at bestå af denne opgang, zenit og nedgang. Hvis vi overfører denne hændelse til det menneskets liv, så ville vort liv være afsluttet med nedgangen, altså med døden. Vi ved imidlertid fra vor kosmiske lignelse, at bevægelsen fortsætter om natten. Natten bliver afløst af en ny dag med det samme forløb - en uafbrudt kredsløbsbevægelse. Modsat den sædvanlige opfattelse ophører bevægelsen af menneskets system på ingen måde med døden. Også her er der uafbrudt bevægelse.

Således er døden i det dennesidige samtidigt fødslen i det hinsidige, efter menneskets dag af beståen følger tilsvarende natten, og nøjagtigt sådan som natten viger for en ny dag, bliver menneskets systems ophold i det hinsidige afløst af en ny stofflig fødsel i det dennesidige.

Menneskets system har nu en fuldstændig ny personlighed, men med dets skæbne og alle dets erfaringer er systemet forblevet det samme. Dette hændelsesforløb forløber ved tvang og er uundgåelig.

Denne fremstilling forekommer Dem måske ny. Men loven om genneddykningen i materien, reinkarnationsloven, er bekendt for mange mennesker, især for dem, som engang har beskæftiget sig med Østens mytologi. Dette forløb er en ufravigelig naturlov.

Det at dø er altid en forskrækkende hændelse for mennesket, et dunkelt og tilsyneladende uudgrundeligt mysterium. Ethvert menneske ved, at afslutningen på dets stræben i denne verden vil være dets grav. Er det ikke uforståeligt, at denne hårde og ubønhørlige realitet, som ethvert menneske uden undtagelse bliver konfronteret med, alligevel kun hos meget få lader det spørgsmål opstå: Hvorfor er det således? - Hvor går jeg hen efter legemets død? De fleste mennesker forsøger at ignorere denne hændelse, som dog er så forbundet med lidelse; man forsøger at tie denne drabelige hændelse ihjel; den store menneskemasse taler ikke gerne om det. - Derved findes der ingen død i ordets gængse betydning, for døden i det dennesidige er samtidigt fødslen i det hinsidige - sådan som det allerede blev forklaret. - Men hertil måtte endnu nogle forklaringer være til nytte.

Der findes i stor udstrækning den opfattelse, at mennesket efter dets død i overensstemmelse med dets gode eller onde gerninger for evigt vil indtage den plads, som tilkommer det, enten i „himlen ved Guds højre hånd” eller i helvedes flammer. Nu, således er det ikke ifølge vor viden!

Der findes vel et hinsidigt rige med talrige sfærer - med meget ophøjede og meget elendige, dog er disse på ingen måde den evige saligheds eller evige fordømmelses steder. Dødsriget hører fuldstændigt til den del af verden, som er bekendt for os; det er ligesom det dennesidiges usynlige halvdel, det usynlige spejlbillede. Denne i almindelighed usynlige halvdel bliver derfor også betegnet som spejlsfæren. Se det tydeligt for Dem: Det dennesidige og det hinsidige er de to halvdele af vort tilværelsesfelt. Det hinsidiges finstoflige område er altså på ingen måde det uforanderlige Gudsrige, himlens kongerige, men den usynlige halvdel af denne, altså den alment bekendte verden, som ligeledes er underkastet den bestandige forandrings lov. I det hinsidige kommer mennesket altså ikke til sit evige hjem.

Men hvad sker der virkeligt med mennesket ved det stoflige legemes død?

Efter at den fysiske død er indtrådt, begynder dets stoflige legeme at nedbrydes, at opløse sig for til sidst atter at blive til jord, ikke anderledes end et nedfaldent blad. Det døde legeme forbliver altså i den stoflige sfære. De finstoflige legemer - vi ønsker at forklare disse nærmere i et efterfølgende brev - kommer efter et bestemt tidsrum til det hinsidiges såkaldte himmelske eller helvedes sfærer. Der opløser de sig ligeledes efter kortere eller længere tid.

Der forbliver kun erfaringsbrændpunkterne som eksistensens essens fra den pågældende personlighed i menneskets kugleformede system - i mikrokosmen. Denne erfaring kaldes karma.

Når det mikrokosmiske systems tilblivelsesproces er afsluttet i det hinsidige, i dødsriget, bliver mikrokosmen på grund af de kosmiske love tvunget til, når dens tid er kommet, at forbinde sig med en ny dødelig personlighed. Ifølge tilsvarelsens alt beherskende lov bliver det tømte menneskesystem bragt i forbindelse med et forældrepar, som bedst

svarer til de ophobede skæbnekrafter. Det nyfødte barn må nu bære og lide under karmaen fra alle dem, som før det har beboet mikrokosmen - dets mikrokosmos.

Således lader også menneskenes mest forskellige anlæg, konstitutioner og skæbner sig forklare, alt efter deres tanker og gerninger, svarende til loven om årsag og virkning, karmaloven. Således begynder altså atter et nyt jordeliv fuldstændigt bundet til fortiden. Livshjulet påbegynder en ny omdrejning. Vejen fra vugge til grav er begyndt på ny.

Men i menneskets bevidsthed opstår engang, efter utallige omdrejninger af livshjulet, længslen efter frihed fra dets inderste og fremtvinger i det spørgsmålet om livets mening. Og hvis det modtager et svar på sit spørgsmål, som for det meste begynder med 'Hvorfor...', og mennesket bliver sig de naturlovmæssige love bevidst, så spørger det videre: Hvorledes kan man befri sig fra dette fødsels og dødens hjul?

Men først når vi opfylder inkarnationernes sande mening, dvs., når vi beslutter os til at vende tilbage til vort oprindelige, guddommelige fædreland og fuldbyrder den proces, som nødvendigvis er forbundet hermed, personlighedsskiftets, transfigurationens proces, skiftet ind i et guddommeligt væsen, først da kan vi befri os fra dette hvirvlende hjul. Det alene er nøglen, hvormed vi kan åbne og løse de lænker, som lænker os til denne natur; der findes ikke mere nogen anden befrielsesmulighed.

Det er altså ikke tilstrækkeligt at føre et fromt, eller i borgerlig betydning godt, humanistisk liv, men vi skal forandre os! Og denne nødvendige forandring er ikke nogen automatisk proces, men der forventes her et aktivt medvirke af os som naturfødte væsener.

Som eneste levvæsen på denne planet Jorden har mennesket på grundlag af sin åndskerne, som er latent til stede fra dets mikrokosmos guddommelige fortid, altid mere eller mindre bevidst følt sit liv som en opgave, som det så forsøgte at løse på den ene eller den anden måde. Så længe et menneske opholder sig på jorden, søger det efter sandfærdig lykke og evig frihed, men uden at kunne finde det. Det kan heller aldrig nogen sinde opnå disse mål, fordi de ikke kan opnås i denne jordiske natur! På trods af det tror den ene at se sit livs mening i menneskeartens opretholdelse, den anden i hengivelse til humanitære, politiske eller teologiske idealer. Men massen går altid den mindste modstands og vanens vej og lever deres drifters tilfredsstillelse, indtil døden atter engang afslutter det hele.

Mennesker, som alvorligt søger og stræber efter den sande opfyldelse, har imidlertid til alle tider ikke givet sig tilfredse med dette forløb. De følte altid på ny, at der manglede noget væsentligt. Disse følelser, denne trængende længsel kommer fra det mikrokosmiske systems matematiske midtpunkt, også kaldet 'Hjertets Rose' eller 'De Vises Sten', 'Jesu Sædekorn', 'Juvelen i Lotusblomsten', det er den sidste rest af det oprindelige Guds-menneske.

Mange bliver imidlertid enten trukket med i suget af konfessionelle eller lignende fællesskaber, hvor de så ved hjælp af en forcerende godhedsudøvelse forsøger atter at

komme til den tabte guddommelige tilstand gennem personlighedsforædling; eller hvis de skuffede atter forlader disse fællesskaber, indgår de okkulte bindinger, i hvilke de gør forsøg på at opnå en personlighedsspaltning gennem særlige øvelser for på denne måde at vinde indblik i det hinsidige og sikre sig en plads i dette dødsrige allerede i levende live.

Efter den første metode forsøger man altså at opnå målet på grundlag af en forædling af menneskets tilværelsestilstand. Ved den anden metode er man bestræbt på at tiløve sig den evige salighed ved absolut vedligeholdelse af jeg-bevidstheden og på denne måde komme til målet.

Hverken gennem yoga, åndedrætsøvelser, autogen træning, personlighedskultur af enhver art eller gennem fromhed, humanitet og andet kan man nærme sig det oprindelige guddommelige område. Da Guds rige ikke „er af denne verden”, og „kød og blod aldrig kan arve Guds rige”, om så det forædles eller trænes nok så meget, er de nævnte metoder dømt til at mislykkes på forhånd.

Der fandtes og findes kun en vej, som fører til befrielse, kun en mulighed, hvorigennem den oprindelige tilstand atter kan restitueres: personlighedsændringen på grundlag af den sidste rest af det guddommelige i mennesket, genfødslen af vand og ånd. Måtte andre metoder faldbydes nok så lydørt, de kan ikke føre til forløsning!

Rosenkreuzets Skole, Lectorium Rosicrucianum, bag hvilken Det Gyldne Rosenkreuz kristne mysterieskole står som impulsgivende kraft, er en af de institutioner, som viser vejen til „genfødsel af det oprindelige menneske gennem transfigurationens, personlighedsskiftets proces”.

Hvorledes dette skal virkeliggøres, siger vi Dem gerne, hvis De higer efter denne viden.

Skriv venligst til os.

Menneskets finstoflige legemer

Over det græske mysterietempel i Delfi stod ordene: „Kend dig selv”. Der hører selverkendelse til, hvis man vil bestræbe sig på restitutionen af en forbindelse med det oprindelige.

Hvad ved mennesket egentligt om sig selv?

Naturvidenskaben kan give os indgående oplysning om ethvert organ i legemet af kød og blod. Men derudover forbliver der mange spørgsmål åbne.

I de foregående breve blev der gjort forsøg på at optegne noget for Dem, således at De kan besvare spørgsmålene for Dem selv:

„Hvor går mennesket hen efter dets død?”

„Hvor kommer det fra?”

I dette brev skal det forklares, at mennesket ikke bare består af grovstoflig materie, ikke bare af en ophobning af billioner af celler, men at der yderligere er endnu mere til stede.

Vi antydede allerede, at der under begrebet menneske skal forstås det samlede system. Ud over det synlige legeme findes der endvidere de usynlige legemer. Disse usynlige legemer er: æterlegemet med forskellige tæthedsgrader og forskellige funktioner, ligesom astrallegemet. Endvidere er der endnu et mentallegeme til stede i dets første begyndelsesstadiet. Det samlede synlige og usynlige kugleformede system afgrænses af det auriske felt.

I det forrige brev blev det også allerede nævnt, at alle erfaringer, alle tanker og gerninger fra forgangne tilværelsestider er indtegnet som essens i dette felt, til at forestille sig omtrent som den natlige stjernehimmels billede, således at vi kan tale om det auriske firmament.

Og vi skrev også til Dem, at menneskenes så forskellige skæbne er til at forklare deraf. Hvis man derved betænker, at denne „levnedsbog” skrives af menneskene selv, så bliver også ansvaret for den egne skæbne tydeligt bevidst.

Udtrykt i Bibelens sprog hedder det: „Hvad mennesket sår, det vil det høste”. Det er karma-loven, loven om årsag og virkning. Alt hvad mennesket påkalder, udvirker sig også tilsvarende hos det, og det er meget kortsigtet at sige: „Hvad vedkommer et senere liv mig; jeg lever mit liv, og hvad der kommer efter mig, det interesserer mig ikke”. Således taler kun det uvidende menneske, der ikke kender sammenhængene, som kun ser sit kortfristede liv, der som i lignelsen fra vort forrige brev ligesom en døgnflue har den fornemmelse, at solen står op i øst om morgenen og går ned i vest om aftenen, og dermed er alt forbi.

Hvis vi betragter menneskets system nærmere, så erkender vi, at vi normalt kun iagttager det materielle legeme med vore sanseorganer. Men dette materielle legeme er ikke bare materie, der er derimod liv i det, det er opbygget efter en bestemt plan, indtil døden indtræder. For denne livgivning sørger menneskets æterlegeme, også kaldet livslegemet. Det overdrager noget til det stoflige legeme og gennemtrænger dette helt og holdent.

Mennesket består ikke kun af stof, der er bragt liv i, men det har også indre følelser og formår at tænke. For disse funktioner besidder det to yderligere legemer, som betegnes som astrallegemet eller følelseslegemet og mental- eller tænkelegemet. Astrallegemet er i sin art atter finere end æterlegemet og mentallegemet finere end astrallegemet. Menneskets finstoflige legemer ernæres naturligvis også af en finstofil substans. Denne substans betegner man som æter.

I det nutidige menneske virker der fire ætere: den kemiske æter, livsæteren, lysæteren og den genspejlende æter. Den kemiske æter og livsæteren tjener til vedligeholdelse og livgivning til det fysiske legeme. Lysæteren er påkrævet for sanseorganernes virksomhed ligesom for vore følelser og den genspejlende æter for tænkningen.

For et menneske, som råder over det finstoflige klarsyn, er de finstoflige legemer erkendelige. I det efterstående skal der forsøges at redegøre for følgen af æterlegemets tilstedeværelse.

Lad os begynde med en forenklende sammenligning fra videnskaben. Fra fysikken er det os bekendt: Når en elektrisk strøm ledes gennem en tråd, så opstår der et elektromagnetisk felt om denne tråd. Udslaget af denne lovmæssighed i det praktiske liv er således, at to ledninger med forskellige opgaver, som f. eks. En el-ledning og et telefonkabel kun må forlægges parallelt omviklet med et beskyttelseshylster, fordi de ellers ville påvirke hverandre gennem deres kraftfelter ved opståen af induktionsstrømme.

Fra lægevidenskaben er det bekendt, at nervebanerne i menneskets legeme kan sammenlignes med elektriske ledninger, for hjernen giver sine befalinger videre via ganske små strømstød. Følgelig er det også forståeligt, at ethvert menneske har et elektromagnetisk felt om sig med tiltrækkende og frastødende virkning, som bl.a. også forklarer sympati og antipati.

Det vil dermed også være klart for os, at der i menneskenes samliv findes en skiftevis given og tagen. Der bliver afgivet og optaget livskræfter gennem det elektromagnetiske felt. Også her viser sig atter menneskets selvansvar til selv at udforme sit liv. Det tiltrækker det, som svarer til dets elektromagnetiske system og frastøder det, som ikke svarer til dette.

Men lad os betænke: Hvem er sig disse lovmæssigheder bevidst? Hvem er i stand til bevidst at styre disse forløb i sig? Det er vel ikke overdrevet at påstå, at det kun er meget få mennesker. I almindelighed er det naturfødte menneske ikke bevidst om disse

sammenhæng. Det er også forklaringen på, at vi nu og da bliver foranlediget til handlinger, som vi egentligt slet ikke ville gøre.

Som det allerede er Dem bekendt efter studiet af de foregående breve, består verden af det dennesidige og det hinsidige. Det hinsidige er ikke fjært fra os, men på samme sted som det dennesidige, kun adskilt ved hjælp af vibrationsforskelle.

Til en bedre forståelse ønsker vi endnu engang at komme tilbage til vor lignelse om sammensætningen af vor planet Jorden, for på grundlag af de kosmiske hændelser bedre at kunne forstå de mikrokosmiske sammenhænge.

De ved, at vor planet Jorden er omgivet af forskellige lag, som alle har deres specielle opgaver. Men der er endnu meget mere til stede i atmosfæren. Nøjagtigt således, som luften forurenes gennem de forskellige industrielle og kemiske udledninger, således bliver vor atmosfære også belastet af menneskenes tanker, idéer og følelser. Der er hele grupper af tanker og følelser, som er omtrent ens i deres beskaffenhed. Lad os bare engang tage teknikkens, naturvidenskabernes og forskningens område. Et stort antal mennesker er beskæftiget i disse områder. De tænker vedvarende. Dertil behøver de tænkeæter. Denne brugte tænkeæter og dens mentale skabninger er også til stede i atmosfæren.

Lad os f. eks. tage kunstens område. I kunstens mangfoldige former bliver der tænkt og følt. Tankestrømme og følelsesstrømme produceres af menneskene og afgives til atmosfæren i forskellige vibrationsarter.

Lad os som yderligere eksempel tage alle de følelser som kærlighed og had, glæde og lidelse, den store gruppe af angst, alle smerter og lystfølelser. Også hertil er æter nødvendig, som menneskene leverer med deres følelser, som breder sig til den omgivende atmosfære. Hertil hører også de religiøse følelser, tilbedelsen af Gud, Kristus, Buddha osv.

Og således er der i vore finstoflige områder alt til stede, som tænkes og føles.

Vi har allerede nævnt, at ethvert menneske har en elektromagnetisk udstråling. Og Således som det er hos det enkelte, således er det også hos gruppen. Gennem deres ensrettede ætere, som i deres helhed atter stråler tilbage på menneskene, finder menneskene sammen i en gruppe, og også en gruppe har sin tiltrækkende og sin frastødende evne.

Således er mennesket omgivet af en mangfoldighed af kræfter, som alle påvirker det. Således lever mennesket, og således bliver det levet. Det mener at handle selvstændigt; derved er dets livsytringer kun reaktioner på de kræfter, som omgiver det, som gennemtrænger det, og som tjener til selvopholdelsen. Da mennesket ikke ser, ikke hører og ikke føler disse kræfter, mener de, at de ikke er til stede.

Kan man måske se radiobølger eller fjernsynsbølger? Deres virkning kan man derimod henholdsvis høre eller se. Nøjagtigt således er det hos mennesket. De kræfter, som omgiver og gennemtrænger det, kan mennesket ikke se, men deres virkninger bliver tydelige. Tænk i denne sammenhæng bare engang på, hvorledes omgivelsen har indflydelse på mennesket, hvorledes miljøet former mennesket.

Vi lever alle ligesom i et stort fængsel. Nogle skriger efter frihed, men de kender ikke sammenhængene. De ved ikke, at deres skrig efter frihed ofte kun er virkningen af en emotionel koncentration, som er til stede i atmosfæren. Men det kan også være, at denne trang til frihed kommer fra det dybeste indre, fra den sidste rest af det guddommelige i mennesket. Det er skriget efter forløsning, efter befrielse fra denne verdens stålhårde greb. Derved svinger længslen efter en anden, bedre verden med. Men menneskene søger deres befrielse indenfor denne verdens rammer i mangfoldige forbedringsidéer. De vil forædle og forbedre denne planet, hvorimod der os i Den Hellige Skrift entydigt overleveres os udsagnet: „Mit rige er ikke af denne verden”.

Det natur-religiøse menneske sætter så sit håb til livet eller tilværelsen efter døden. Det håber så at blive forløst fra denne verdens lænker, men ved døden forbliver det grovstoflige legeme her i den synlige sfære og henfalder i sine bestanddele. De finstoflige legemer forbliver i de hinsidige områder og gennemlever dér en lovmæssig opløsningsproces. Altså heller ikke her findes der nogen befrielse.

Nu kan De sige: Ja, men mennesket har dog en sjæl, kommer denne ikke ind i Gudsriget? Hvad der i almindelighed forstås ved sjæl, er en art af bevidsthed, hvori blodet og forskellige fluider spiller en bestemt rolle. Denne sjæl er forbundet med det os bekendte fysiske legeme. Efter døden går den til det hinsidige, som hører til denne verden, til de områder, som svarer til dens art og vil naturlovmæssigt forflygtiges i løbet af et bestemt tidsrum.

Kun hvis mennesket bliver genfødt, hvis der af den sidste rest af det oprindelige guddommelige menneske bliver „genfødt en ny sjæl af vand og ånd”, så begynder der en udviklingsvej, som fører til genskabelsen af det oprindeligt guddommelige menneske.

Der kan eventuelt også endnu forefindes den opfattelse, at mennesket dog har en fri vilje. Så vil man dog ikke kunne tale om fængsel eller ufrihed. Vi ønsker endnu engang - blot anderledes formuleret - at gentage sammenhængene.

Det naturfødte menneskes handlingsliv bliver bestemt af tre faktorer: af tænkningen, af følelsen og begæret, samt af viljen. Tænkning, følelse og vilje følger altid af en forudgående handling, og resultatet af sådan en handling giver gang på gang anledning til ny tænkning, til en ny følelse og et nyt begær, til en ny vilje og tilsvarende til en ny handling. Når et menneske tænker, så er denne tænkning aldrig fri for dets begær og dets følelser. Normalt bliver vi os det ikke bevidst, men følelsen eller begæret er uden enhver undtagelse altid tænkningens stimulans. Efter tænkningen indsætter mennesket sin vilje for at virkeliggøre det gennem handling, som blev tænkt og begæret.

Mennesket er altså fanget i et kredsløb. Der kan ikke være tale om en fri vilje. Mennesket er bogstaveligt talt lænket. Og kredsløbet af tænkning, følelse og vilje er livets kredsløb i denne natur, hvorved mennesket bliver smedet stadig mere fast til jorden og kløften mellem det og den universelle ånd bliver hele tiden bredere og dybere.

Der findes en mulighed for at komme ud af dette livets kredsløb i denne natur og atter genoprette forbindelsen til en oprindelig guddommelig tilstand. Rosenkreuzets Åndsskole, Lectorium Rosicrucianum, viser Dem den vej og viser Dem opnåelsens mulighed. Den tilbyder Dem gerne dét fra Den Universelle Læres rigdom, som er nødvendigt for at genfinde den „lønlige omgang med Gud” for så at gå videre og opfylde Guds plan med verden og menneskehed.

Rosenkreuzets Broderskab kan imidlertid kun hjælpe Dem på selvvirkeliggørelsens vej, på vejen til sand befrielse, hvis De ønsker dette.

Introduktionsbrev 5

Det uafviselige krav

I begyndelsen af dette femte og i første omgang sidste brev ønsker vi endnu engang kort at gentage, hvad vi har skrevet i de forudgående breve.

Vi behandlede:

1. Alt i denne verden er underkastet opståen, blomstring og forgåen. Noget evigt kan der principielt ikke findes i denne verden. Det er vor opgave på grundlag af den sidste rest af det guddommelige i os atter at vende tilbage til det oprindelige, til det guddommelige fædrenehjem.
2. Vi rettede Deres opmærksomhed mod betydningen af ordene: „Mit rige er ikke af denne verden”. Det samlede menneskesystem befinder sig engang dennesidigt, engang hinsidigt sløret. Med døden kommer mennesket kun til de hinsidige områder, men ikke til Gudsriget. Mennesket og verden består af en synlig og en usynlig del. Gudsriget er noget helt andet og må på ingen måde forveksles med den usynlige del af vort beståelsesfelt.
3. Sættningen af det samlede menneskesystem med dets forskellige finstoflige legemer og kræfter blev antydet for Dem.
4. Det blev forsøgt at forklare, at mennesket bliver levet, at det på ingen måde besidder den kærkomne frihed, og at der ikke kan være nogen tale om en fri bestemmelse og styring af dets skæbne. Mennesket ved ikke, hvem det egentlig er. Det kender ikke sin tilstand, det er sig ikke sin ufrihed bevidst.

Tænkning, følelse, begær og vilje holder os fanget i et kredsløb. Indenfor rammerne af denne betragtning er der endnu følgende at tilføje.

Mennesket tiltrækker det, som det retter sin higen imod. Det forbinder sig med de tilsvarende kræfter. Ethvert menneske besidder en trang til livsopfyldelse, og der sættes alt ind på at opnå det kærkomne mål. Derved er det ganske ligegyldigt, af hvilken art det længselsfuldt ventede er, om det drejer sig om materielle eller ideelle værdier. I overensstemmelse med det kærkomne, det begærede, vil svaret komme.

Nu kan De sige: 'Jeg begærer Kristus, følgelig vil min higen også besvares af Kristus'. Men overvej engang ærligt, hvad De forstår ved 'Kristus'.

Deres higen udspringer af denne natur, fordi De er et naturfødt væsen og endnu ikke noget genfødt, guddommeligt. Det vil sikkert blive besvaret, men ikke af de rene Kristuskræfter fra det oprindelige, for Kristus og hans rige tilhører ikke denne os bekendte naturorden, hvori kravet kun kan komme fra jeg-bevidstheden og blodet. Jeg og blodet kan ikke arve Guds rige (1. Kor. 15.50). Hvis det alligevel forlanges, så

kan der kun udvikle sig en sædvanlig naturkraft. Svaret er uvægerligt en erstatnings-Kristus; der kommer kun en forbindelse i stand med vor verdens finstoflige, hinsidige områder. Erkend den fejlslagne konklusion: De ønsker det sande gudsrige Kristus. De kan imidlertid ikke modtage og få ham, fordi De ikke kender ham. Og så ser vi også forklaringen på, hvorfor så mange mennesker, i særdeleshed dem, som ærligt spørger efter Gud, ikke kan stille noget op med den kristne mytologi og skuffede vender sig bort. De erkender ikke sammenhængen. De har hidtil ikke erfaret, at en Kristi efterfølgelse kun kan ske og er mulig på grundlag af det guddommelige i os, og at dette urprincip først må vækkes til live.

Hvis vi mener det alvorligt med Kristi efterfølgelse, så må vi komme til en forklaring med problemet om „genfødsel af vand og ånd” (Joh. 3.5). Der må ske en genfødsel af den guddommelige ursubstans og den alt omfattende guddommelige ånd. Det er også den urkristne fordring.

Paulus, den store indviende, afslører os hertil en hemmelighed, idet han siger: „Dag efter dag dør jeg” (1 . Kor. 15.31). Med denne døen er der ment jegets døen, som også Buddha taler om. I samme omfang, som jeget formindskes, vil HAN, den oprindelige, forhenværende guddommelige i os, atter vågne op til liv. Men hvis vi bliver således, som vi er, kan det andet, som „er nærmere end hænder og fødder”, ikke vinde noget rum i os, det kan ikke åbenbare sig. Hjemkomsten til vort fædrenehjem er illusorisk, og der kan i virkeligheden ikke være tale om kristendom og en Kristi efterfølgelse.

Denne „genfødsel af vand og ånd” er en udviklingsproces, som står i forbindelse med overvindelsen af den nuværende personlighedsbevidsthed. For at modtage en ny bevidsthed, det nye sjælemenneskes bevidsthed, er et personlighedsskifte påkrævet, dvs. genopbygningen af et fuldstændigt nyt sjælelegeme. Men for at kunne fuldføre dette er kundskab nødvendig. Man må erkende den egne tilværelsestilstand. Hvis man ikke kender den egne tilstand, kan man heller ikke ændre sig bevidst.

Denne opnåelse af kundskab må være forbundet med den fra hjertet kommende længselsfulde higen efter på ny at genvinde den „lønlige omgang med Gud”. Der må findes en trængende higen som hjemve efter at gå vejen tilbage til fædrenehjemmet.

Hvis disse to forudsætninger er opfyldt, så vil kandidaten bestræbe sig på at ændre sig, på at negere sit jeg og til sidst på at overvinde. Han må opnå den tilstand ganske vist at være i verden, men ikke mere være af verden.

Denne tilblivelse fra jeg-bevidsthed til ’alt’-bevidsthed er en meget real, nøgtern sag. Det er de inderligt stærkes vej. Men vejen fra den begrænsende jeg-bevidsthed til den alt omfattende, alt gennemtrængende, alt erkendende, oprindelige, guddommelige bevidsthed skal gås, denne ’alt’-bevidsthed skal erobres.

Dertil er en anden livsførelse påkrævet end den alment sædvanlige, nemlig sjælemenneskets livsførelse, det menneske, som så atter får forbindelse med det nye livsfelt, Guds børns rige, og kan træde ind i dette.

Med disse ord har vi i al korthed påvist Dem Den Universelle Vej. Der blev givet Dem en flygtig skitse af den vej, som ligger foran Dem, og som vi ville henvise Dem til. Det er nu op til Dem at danne et billede af denne skitse, et billede, som ikke bare formidler Dem selverkendelse, men højtstående filosofi, verdensvisdom, Universel Viden, og samtidig give Dem nye muligheder. Kundskab vil være nødvendig for at komme til erkendelse, for atter fra at være en tilskuer og tilhører at lade Dem blive en parthaver.

Et uvidende menneske stræber mangfoldigt efter ting, som er uvæsentlige. Evighedsværdiger søger det der, hvor det ikke kan finde dem. Det er også grunden til, at vi med ærgerrighed og flid stræber efter sikkerhed i denne verden, men ikke kan finde den her. Vi bestræber os imidlertid på at opnå denne med raffinement og udholdenhed. En mængde af tragiske konflikter og skuffelser venter på os, hvis vi ikke begriber med hjertet, at alt, men virkeligt også alt, som er af denne verden, er forgængeligt. Al smerte i denne verden kommer af, at mennesket vedvarende er bestræbt på at fæstne evigheden i tiden. Derfor bliver der også sagt til os: „Men søg først Guds rige, så skal alt det andet gives jer i tilgift”. (Matt. 6.3). Med dette udsagn bliver det sagt klart, hvilken rækkefølge vi bør overholde. Ikke først ordne dette eller hint i denne verden, for vi bliver aldrig færdige i denne verden og vil aldrig have tid!

Det bliver krævet af os at fatte den faste og ufravigelige beslutning at omvende os, at vende os mod Guds rige, mod det oprindelige! Hvorledes gør man det? Idet man indtager en livsførelse, som i væsenet ikke er deltagende mere, men endnu kun betragtede. I denne verden hersker polaritetens lov: Dag og nat, lys og mørke, højre og venstre, mand og kvinde, kærlighed og had, godt og ondt; begge aspekter af det nævnte tilhører denne verden.

Så længe et menneske er ondt, ved vi, at det ikke stræber efter det guddommelige. Men så længe et menneske vil være godt, stræber det efter denne verdens goder, men endnu ikke det guddommelige. Først det menneske, som står i livet, men som inderligt ikke mere deltager deri, skaber et vakuum i sig, hvori det guddommelige atter kan tage bolig. I de østlige religioner bliver denne 'ikkeværen' eller 'udslettelse' også betegnet som nirvana.

„Ved I ikke, at I er Guds tempel?”(1. Kor. 3.16). Tænk i denne sammenhæng også på udrensningen af de handlende og vekselernerne fra templet (Matt. 21.12). Så længe vi endnu er intensivt beskæftiget med denne verdens ting, kan vi ikke høre Guds stemme. Indflydelserne udefra, vore ønsker, vor vilje er så stærke, at en lydløs stemme i os ikke kan fornemmes mere! Derfor er det en forudsætning for at kunne gå befrielsens vej med succes at bringe de ydre indflydelser, begæret og fordringen til at tie, til at blive 'stille'. Så 'stille', at det lydløse i det indre kan høres, at der af den absolutte tien bliver en dialog. Kun på denne måde kan den lønlige omgang med Gud atter komme i stand.

Denne tilstand er imidlertid aldrig til at opnå gennem træning, for så bliver denne naturs vilje sat ind. Denne tilstand kan kun opnås, hvis vi ikke mere lægger øre til indgivelseerne fra denne verden, det hinsidige inklusive, hvis vi lærer at skelne uvirkeligheden fra

virkeligheden. Dertil er ingen mystisk eksaltation og ingen okkult træning nødvendig, men en selverkendelse, en længselsfuld higen efter det oprindelige og en vandring fra kundskab til erkendelse, fra skuen til gennemskuelse, fra det at leve til oplevelsen.

Mennesket er rede til meget. Som idealist klatrer det op på barrikaderne. Det risikerer livet for de mest forskelligartede værdier. Det er rede til at ofre sig for dette eller hint. Det vil også tro på Gud, ja, det higer efter Gudsriget, det længes efter det. Men hvis det drejer sig om at ændre sit væsen, så kommer forbeholdene. Men De vil indse det: Hvis vi forbliver således, som vi er, så forbliver det oprindelige, det sande livs land, Gudsriget aflukket for os. Det er ubetinget nødvendigt at overvinde den dialektiske, dvs. den jordiske bevidsthed, for at den himmelske kan træde i dens sted. Det er et uafviseligt krav, for tilstedeværelsen af det ene udelukker det andet. Hvor der er lys, kan der ikke samtidigt være mørke; hvor der er venskab, kan der ikke samtidigt være fjendskab. Det er en helt simpel lov! Man kan ikke på den ene side intensivt efterstræbe denne verdens goder og på den anden side ville opnå det sande Gudsrige. Den som befatter sig seriøst med tanken om at genoprette den „lønlige omgang med Gud”, den som vil bestræbe sig på at genopnå forbindelsen med det oprindelige, for ham står døren til Rosenkruzets Skole på vid gab! Her læres ingen ny lære, ingen ny filosofi, men den rene universelle lære overdrages.

Det Gyldne Rosenkruz' Åndsskole er en udviklingskole, hvori vejen ind i livet-i-Guds frihed bliver vist, og samtidigt formidles den seriøst higende kraften til virkeligt også at kunne gå denne vej tilbage til det oprindelige.

De afgør selv, om De med Rosenkruzets Skole, med Lectorium Rosicrucianum, på grundlag af Den Universelle Lære vil skaffe Dem forudsætningerne for indtoget i det guddommelige fædrenejem eller samle yderligere smertelige erfaringer i dette liv; i et liv, hvor døden med absolut sikkerhed står ved afslutningen. Vi håber meget, at det vil være muligt for Dem at træffe den rette afgørelse.

Hovedsæde: Haarlem/Holland - Bakenessergracht 11/15
Tysk Forvaltning Nord: Querlandweg 5, D-31848 Bad Mûnder
Tysk Forvaltning Syd: Haarlemer Stral3e 19, D-75365 Calw

Endvidere i:

Frankrig, Belgien, England, Sverige, Schweiz, Østrig, Spanien, Italien,
Grækenland, Jugoslavien, Ungarn, Canada, Brasilien, Bolivia, Colombia,
Tunesien, Zaire, Kamerun, Australien, New Sealand
